

at dette Nævn muligvis vil kunne erstatte Statsraadet i den statslige Forbindelse mellem Island og Danmark. Det paalægges Nævnet at gøre „Indstilling til Ændring i saadanne Bestemmelser, som formenes at være til Skade for den ene Stats eller dens Borgeres Interesser“. Derved stilles der netop Nævnet den Opgave, som Statsraadet hidtil har haft paa dette Omraade. Nævnet vil antagelig endog være i Stand til bedre at løse Opgaven; thi Statsraadsbehandlingen har efter Forholdets Natur kun kunnet afgive en meget svag Garanti. Naar Islands Minister kommer herved med en hel Række vedtagne Altingsforslag, som efter hans Ankomst skal oversættes til Dansk, trykkes og tilstilles Statsraadets Medlemmer, bliver Følgen let, at de danske Ministre faar en meget knap Tid til at undersøge de islandske Forslag og lære deres Indhold at kende. Nævnet vil have mere Tid og Ro til sine Overvejelser og Indstillinger.

§ 17 foreslaar Oprettelsen af et Voldgiftsnævn paa 4 Medlemmer, hvoraf den øverste Domstol i hvert Land vælger 2; dette Nævn skal afgøre Meningsforskelligheder angaaende Forstaaelsen af Forbundslovens Bestemmelser. I Tilfælde af Stemmelighed overdrages Afgørelsen til en Opmand, som den svenske og norske Regering skiftevis anmodes om at udnævne.

Kommissionsforslagets § 9 foreskrev: „Efter 25 Aars Forløb fra denne Lovs Ikrafttræden kan saavel Rigsdagen som Altinget forlange Revision af samme“. Derefter gaves nogle yderligere Frister, efter hvis Forløb Fællesskabet ophørte (med Undtagelse af Kongefællesskabet samt de udenrigske Anliggender og Forsvarsvæsenet), hvis ikke fornyet Overenskomst opnaaedes. I Forbundsforlaget § 18 foreslaas Regler for Forbundslovens Revision. § 18 lyder saaledes: „Efter Udløbet af Aaret 1940 kan saavel Rigsdagen som Altinget til enhver Tid forlange optaget Forhandling om Lovens Revision.

Fører Forhandlingen ikke til fornyet Overenskomst inden Udløbet af tre Aar fra Forlangendets Fremsættelse, kan saavel Rigsdagen som Altinget vedtage, at den i denne Lov indeholdte Overenskomst skal ophæves. For at denne Beslutning skal have Gyldighed, maa mindst to Trediedele af Medlemmerne af hvert af Rigsdagens Ting eller af det forenede Alting have stemt derfor, og den skal derefter være bekræftet ved Afstemning af de Vælgere, der er stemmeberettigede ved de almindelige Valg til Landets lovgivende Forsamling. Saafremt den saaledes foretagne Afstemning udviser,

at mindst tre Fjerdedele af de stemmeberettigede Vælgere har deltaget i Afstemningen, og at mindst tre Fjerdedele af de afgivne Stemmer er for Ophævelsen, vil Overenskomsten være bortfalden.“

Skønt der saaledes er givet en noget kortere Tidsfrist i Forbundsforlaget, gør Kravene om kvalificeret Majoritet en Op løsning af Statsforbindelsen uigennemførlig, saa længe den ikke forekommer den aldeles overvejende Del af et af Landenes Vælgere værdiløs eller endog skadelig.

I Forslagets § 19 foreskrives: „Danmark meddeler udenlandske Magter, at det i Overensstemmelse med Indholdet af denne Forbundslov har anerkendt Island som suveræn Stat, og meddeler samtidig, at Island erklærer sig som stedseværende neutralt og ikke har noget Orlogsflag“. Denne Bestemmelse hviler paa den Forudsætning, at den ene af de to Stater kan forblive neutral, selv om den anden udvikles i Krig, hvilket ogsaa udtrykkelig siges i Bemærkningerne til § 19.

Endelig bestemmer § 20: „Denne Forbundslov træder i Kraft den 1. December 1918“.

Det Forslag til en Forbundslov, for hvilket jeg her har haft den Ære at gøre Rede for det høje Folketing, er vedtaget af Islands Alting den 9. September 1918 med 37 Stemmer mod 2 og er godkendt af de islandske Vælgere ved den i Henhold til Islands Forfatningslov den 19. d. M. foretagne Folkeafstemning med ca. 12 500 Stemmer mod ca. 1 000, og jeg maa anbefale den danske Rigsdag at vedtage Forbundsforlaget saa betids, at det kan være stadfæstet og træde i Kraft til den i § 20 fastsatte Frist.

Der indeholdes i Forbundsforlaget ingen Bestemmelse om det islandske Flag. Aarsagen dertil er, at Island efter Forbundsforlagets Ophøjelse til Lov er en suveræn Stat og som saadan vil kunne føre eget Flag. Dog forudsættes det, at Island i Lighed med Belgien ikke vil føre noget Orlogsflag.

Jeg skal yderligere kun gøre den Bemærkning, at det aldrig kunde være af Interesse for en lille Nation som den danske at forsøge paa at underkue en anden endnu mindre. Vi maa paa det bestemteste holde paa enhver Nations Ret til at leve sit eget selvstændige og uafhængige Liv. Da Islændingene nu mener, at de har tilstrækkelig Styrke baade ved deres voksende Folkesamfunds Størrelse, deres økonomiske Stilling, deres politiske Udvikling og deres Kulturs Højde til at leve deres eget nationale Liv, tilkommer det ogsaa kun dem selv og